

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MELCHIOR WATHELET
prednesené 9. novembra 2016¹

Vec C-618/15

**Concurrence SARL
proti
Samsung Electronics France SAS,
Amazon Services Europe Sàrl**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour de cassation (Francúzsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Súdna spolupráca v občianskych veciach — Nariadenie (ES) č. 44/2001 — Článok 5 bod 3 — Súdna právomoc — Nárok z mimozmluvnej zodpovednosti — Selektívna distribučná sieť — Zákaz ďalšieho predaja mimo siete na internete — Žaloba o zdržanie sa protiprávneho konania — Väzba“

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý sa týka výkladu článku 5 bodu 3 nariadenia (ES) č. 44/2001² (tzv. nariadenie Brusel I), bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Concurrence SARL so sídlom vo Francúzsku, na jednej strane, a spoločnosťou Samsung SAS, rovnako so sídlom vo Francúzsku, a spoločnosťou Amazon Services Europe Sàrl so sídlom v Luxembursku, na druhej strane, ktorý sa týka údajného porušenia zákazov ďalšieho predaja mimo selektívnej distribučnej siete a v obchode (*market place*) prostredníctvom on-line ponúk na predaj uverejnených na viacerých internetových stránkach prevádzkovaných v rôznych členských štátoch, a to Amazon.fr, Amazon.de, Amazon.co.uk, Amazon.es a Amazon.it.

2. Problematika trestných činov spáchaných na internete (ďalej len „počítačová kriminalita“) nie je jednoduchá, keďže nakoľko ide o hypoteticky univerzálnu sieť, je obzvlášť zložitá lokalizovať tieto trestné činy, či už ide o škodovú udalosť alebo o spôsobenú škodu. Okrem toho počítačová kriminalita, to sú nielen trestné činy, s ktorými sa stretávame v tlači, rádiu alebo televízii (ohováranie, porušenie práva na súkromie), ale ako ukazuje judikatúra Súdneho dvora citovaná v týchto návrhoch, aj iné druhy trestných činov, ako sú internetový predaj falšovaných výrobkov alebo porušenie zákazu ďalšieho predaja mimo selektívnej distribučnej siete, ako v prípade konania vo veci samej. Podľa niektorých je pozitívne právo v prípade tejto počítačovej kriminality ešte nesprávne stanovené³.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42).

3 — Pozri GAUDEMET TALLON, H.: *Compétence et exécution des jugements en Europe*. LGDJ Lextenso éditions, 5. vydanie, 2015, s. 284, ako aj citovanú právnu náuku a diskusiu francúzskej judikatúry k týmto otázkam, ktorá bola poznačená rozporom medzi prvým občianskym senátom (Première chambre civile) a obchodným senátom (Chambre commerciale) kasačného súdu (Cour de cassation) (Francúzsko). Pozri tiež KUR, A.: Article 2:202: Infringement, ako aj Special issues posed by Internet use and media overspill, In: *Conflict of laws in Intellectual Property, The CLIP Principles and Commentary*. European Max Planck Group on CLIP, Oxford, 2013, s. 80.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

1. Nariadenie č. 44/2001

3. V odôvodneniach 11, 12 a 15 nariadenia č. 44/2001 sa uvádza:

„(11) Normy súdnej právomoci musia byť vysoko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného a právomoc založená na tomto kritériu musí byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet konania alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iné kritérium väzby. Bydlisko (sídlo) právnickej osoby treba definovať osobitne, aby boli spoločné pravidlá prehľadnejšie a vyhlo sa konfliktu právomoci.

(12) Okrem bydliska žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho výkonu súdnictva.

...

(15) V záujme harmonického výkonu súdnictva je potrebné minimalizovať možnosť súbežných konaní a zaručiť, že sa v dvoch členských štátoch nevydajú nezlučiteľné rozsudky....“

4. Pravidlá upravujúce právomoc sú uvedené v kapitole II nariadenia č. 44/2001. Článok 2 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý je súčasťou oddielu 1 kapitoly II, nazvaného „Všeobecné ustanovenia“, znie:

„Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“

5. Článok 3 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý sa nachádza v uvedenom oddiele 1, stanovuje:

„Osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe princípov upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.“

6. Článok 5 bod 3 uvedeného nariadenia, ktorý sa nachádza v oddiele 2 kapitoly II tohto nariadenia, nazvanom „Osobitná právomoc“, stanovuje:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v druhom členskom štáte

...

3. vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti, na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok“.

7. Nariadenie č. 44/2001 bolo zrušené článkom 80 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012⁴ (tzv. nariadenie Brusel I a). Podľa jeho článku 81 druhého odseku sa však toto nariadenie uplatňuje až od 10. januára 2015. Vzhľadom na to, že konanie vo veci samej bolo začaté pred týmto dátumom, v tejto veci je potrebné uplatniť nariadenie č. 44/2001.

4 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

2. Nariadenie (ES) č. 864/2007

8. Článok 6 nariadenia (ES) č. 864/2007⁵, nazvaný „Nekalá súťaž a konanie obmedzujúce slobodnú súťaž“, znie takto:

„1. Mimozmluvný záväzok vyplývajúci z nekalej súťaže sa spravuje právnym poriadkom krajiny, kde došlo alebo by mohlo dôjsť k poškodeniu konkurenčných vzťahov alebo kolektívnych záujmov spotrebiteľov.

2. Ak prejav nekalej súťaže poškodzuje výlučne záujmy určitého súťažiteľa, uplatní sa článok 4.

...“

B – *Francúzske právo*

9. Článok L. 442-6 ods. 1, 6 obchodného zákonníka v čase skutkových okolností stanovoval, že „zodpovednosť a povinnosť nahradiť spôsobenú škodu vzniká každému výrobcovi, obchodníkovi, priemyselníkovi alebo osobe zapísanej v živnostenskom registri v dôsledku jej priamej alebo nepriamej účasti na porušení zákazu ďalšieho predaja mimo siete pre distribútora viazaného dohodou o selektívnej alebo výhradnej distribúcii, na ktorú sa vzťahuje výnimka podľa uplatniteľných predpisov práva hospodárskej súťaže“.

II – Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

10. Zo spisu vyplýva, že Concurrence sa zaoberá maloobchodným predajom spotrebnej elektroniky prostredníctvom obchodu, ktorý sa nachádza na námestí place de la Madeleine v Paríži (Francúzsko), a na stránke internetového obchodu „concurrency.fr“. Dňa 16. marca 2012 uzavrela so spoločnosťou Samsung zmluvu o selektívnej distribúcii nazvanú „Špecializovaný maloobchodný predajca ELITE“, ktorá sa vzťahovala na prémiové výrobky značky Samsung (rad ELITE). Táto zmluva stanovovala okrem iného aj zákaz predaja dotknutých výrobkov na internete.

11. Vznikol tak spor medzi zmluvnými stranami. Samsung vytýkala spoločnosti Concurrence, že predajom výrobkov radu ELITE na svojej internetovej stránke porušila zmluvu o selektívnej distribúcii. Concurrence zas spochybnila zákonnosť zmluvných podmienok okrem iného tvrdením, že tieto podmienky sa neuplatňujú jednotne na všetkých distribútorov, pričom niektorí z nich predávajú dotknuté výrobky na stránkach Amazon bez akejkoľvek reakcie spoločnosti Samsung.

12. Listom z 20. marca 2012 Samsung oznámila spoločnosti Concurrence ukončenie ich obchodného vzťahu s účinnosťou od 30. júna 2013.

13. V apríli 2012 Concurrence podala sudcovi Tribunal de commerce de Paris (Francúzsko) rozhodujúcemu o nariadení predbežných opatrení návrh smerujúci proti spoločnosti Samsung z dôvodu, že jej v rozpore so zmluvnými záväzkami odmieta dodať výrobky radu ELITE.

14. Uznesením z 18. apríla 2012 uvedený sudca zamietol návrhy spoločnosti Concurrence. Toto uznesenie bolo potvrdené rozsudkom Cour d'appel de Paris (Francúzsko) z 25. októbra 2012, ktorý rozhodoval o nariadení predbežného opatrenia.

5 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky („RÍM II“) (Ú. v. EÚ L 199, 2007, s. 40).

15. Podaním z 3. decembra 2012 Concurrence podala sudcovi Tribunal de commerce de Paris rozhodujúcemu o nariadení predbežných opatrení návrh smerujúci proti spoločnostiam Samsung a Amazon, ktorým sa domáhala, aby súd vyhlásil zákaz internetového predaja výrobkov radu ELITE stanovený v zmluve o selektívnej distribúcii za neúčinný, v dôsledku toho nariadil spoločnosti Samsung pokračovať v dodávkach výrobkov upravených touto zmluvou a nariadil spoločnosti Amazon stiahnuť zo svojich stránok Amazon.fr, Amazon.de, Amazon.co.uk, Amazon.es a Amazon.it všetky ponuky určitých modelov výrobkov Samsung.

16. Kontradiktórnym uznesením z 8. februára 2013 sudca Tribunal de commerce de Paris rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení vyhlásil, že nemá právomoc, pokiaľ ide o stránky Amazon v zahraničí, rozhodol, že pokiaľ ide o návrhy spoločnosti Concurrence smerujúce proti spoločnosti Samsung, návrh na nariadenie predbežného opatrenia je neprípustný, a zamietol návrhy spoločnosti Concurrence smerujúce proti spoločnosti Amazon France.

17. Dňa 27. júna 2013 Concurrence podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na Cour d'appel de Paris. Tento súd rozsudkom zo 6. februára 2014 čiastočne opravil uznesenie Tribunal de commerce de Paris, pričom potvrdil neprípustnosť návrhov spoločnosti Concurrence smerujúcich proti spoločnosti Samsung a zamietnutie návrhov spoločnosti Concurrence smerujúcich proti spoločnosti Amazon Services Europe.

18. Concurrence teda podala proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

19. Vo svojom opravnom prostriedku Concurrence predovšetkým tvrdila, že v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku sa nesprávne rozhodlo, že francúzsky súd nemá právomoc, pokiaľ ide o stránky Amazon v zahraničí, keďže tieto stránky sa netýkajú verejnosti vo Francúzsku. Aj za predpokladu, že by kritérium dostupnosti internetovej stránky nebolo dostačujúce, však Cour d'appel de Paris nezákonne nepreskúmal, či systém predaja na internetových stránkach Amazon umožňuje odosielať výrobky ponúkané na predaj nielen v krajine pôvodu stránky, ale aj v iných európskych krajinách, a to najmä vo Francúzsku, čo by umožnilo odôvodniť právomoc francúzskeho súdu.

20. Vnútroštátny súd sa domnieva, že spor, o ktorom rozhoduje, je zvláštny tým, že nezodpovedá nijakému z prípadov, ktorými sa už zaoberala judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa článku 5 bodu 3 nariadenia č. 44/2001. Cieľom podanej žaloby bolo totiž zastaviť údajné poškodzovanie schváleného distribútora, ktorý má sídlo vo Francúzsku a prevádzkuje stránku internetového obchodu, vyplývajúce z toho, že dodávateľ porušil zákaz ďalšieho predaja výrobkov mimo selektívnej distribučnej siete, do ktorej patrí, uvedený v zmluve o selektívnej distribúcii, a uverejnil on-line ponuky na predaj prostredníctvom obchodu na rôznych internetových stránkach prevádzkovaných vo Francúzsku a iných členských štátoch.

21. Za týchto podmienok Cour de cassation rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 5 bod 3 nariadenia č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného porušenia zákazov ďalšieho predaja mimo selektívnej distribučnej siete a v obchode prostredníctvom on-line ponúk na predaj uverejnených na viacerých internetových stránkach prevádzkovaných v rôznych členských štátoch má schválený distribútor, ktorý sa cíti byť poškodený, možnosť podať žalobu o zdržanie sa protiprávneho konania, ktoré z toho vyplýva, na súde, na území ktorého je alebo bol on-line obsah dostupný, alebo je potrebné, aby existovala aj iná väzba?“

III – Konanie pred Súdny dvorom

22. Písomné pripomienky predložili spoločnosti Concurrency a Amazon Services Europe, francúzska, talianska a luxemburská vláda, ako aj Európska komisia. Pojednávanie nebolo navrhnuté účastníkmi konania ani zorganizované bez návrhu Súdny dvorom.

IV – Posúdenie

A – Zhrnutie pripomienok účastníkov konania

23. Concurrency tvrdí, že má právo podať žalobu o zdržanie sa protiprávneho konania vyplývajúceho z údajného porušenia na súde, na území ktorého je alebo bol on-line obsah dostupný, pričom nie je potrebné, aby existovala ďalšia väzba. Na vznik ujmy spôsobenej vo Francúzsku reklamnou inzerciou uverejnenou na zahraničných stránkach je postačujúce, že tieto ponuky môžu zaujať potenciálneho francúzskeho zákazníka, t. j. že výrobok môže byť zakúpený vo Francúzsku. V prejednávanej veci sa predmetné televízory môžu predávať z jednej krajiny do druhej a trh nie je obmedzený iba na Francúzsko.

24. Podľa spoločnosti Concurrency selektívna zmluva sa spravidla vzťahuje na trh zložený z krajín Európskej únie a často Švajčiarska, pričom povoľuje alebo zakazuje predaj na území všetkých týchto krajín. Trhom s televízormi Samsung je pre francúzskeho ďalšieho predajcu európsky trh. Môže na ňom predávať, ale taktiež môže čeliť konkurencii zo strany ďalších predajcov zo zahraničia, ktorí odosielajú tovar zo svojej krajiny, a to buď uverejňovaním inzerátov na svojich stránkach umiestnených v zahraničí a viditeľných vo Francúzsku (napríklad Amazon.it), alebo uverejňovaním inzerátov na francúzskej stránke (Amazon.fr), ak sú oprávnení predávať. V prejednávanej veci je možné zakúpiť a dodať televízory Samsung ELITE z ktorejkoľvek krajiny.

25. Naopak podľa spoločnosti Amazon Services Europe je popri dostupnosti on-line obsahu na území súdu, ktorý začal konanie, taktiež potrebné, aby sa on-line obsah zameriaval na verejnosť s bydliskom na tomto území, čo predpokladá kumulatívnu existenciu viacerých indícií, ako sú v prvom rade osobitná povaha zákona, miesto dodania predávaných výrobkov, jazyk, v ktorom sú inzeráty uverejnené, mena, v ktorej je stanovená predajná cena, alebo tiež použité spôsoby reklamy.

26. Na rozdiel od porušenia práva na ochranu osobnosti alebo autorských práv – v prípade ktorých ujma vzniká v dôsledku samotného zverejnenia sporného obsahu – ujma vyplývajúca z narušenia kompaktnosti selektívnej distribučnej siete môže spôsobiť ujmu niektorým schváleným distribútorom iba v prípade, ak ich potenciálni zákazníci môžu dospieť k získaniu výrobkov ponúkaných na predaj na týchto stránkach. Súdom, ktorý vie najlepšie posúdiť túto ujmu, je teda súd, v obvode ktorého sa nachádza verejnosť, na ktorú sú zamerané inzeráty na predaj uvedených výrobkov.

27. Podľa francúzskej vlády spor týkajúci sa takého porušenia, aké je predmetom prejednávanej veci, by mal byť predložený francúzskym súdom, ak skutok spáchaný v inom členskom štáte viedol k vzniku alebo môže viesť k vzniku ujmy v obvode súdu, ktorý začal konanie.

28. Táto vláda tvrdí, že v spore týkajúcom sa ponuky na predaj značkových výrobkov, ktoré sú držiteľom práv určené na predaj v tretích krajinách, v internetovom obchode určenom spotrebiteľom v Únii, sa Súdny dvor domnieval, že samotná dostupnosť internetovej stránky na území, na ktoré sa vzťahuje ochranná známka, nepostačuje na to, aby sa vyvodil záver, že ponuky na predaj zobrazené na tejto stránke sú určené spotrebiteľom nachádzajúcim sa na tomto území. Vnútroštátne sudy musia teda v každom jednotlivom prípade posúdiť, či existujú relevantné indície na vyvodenie záveru, že ponuka na predaj zobrazená v internetovom obchode dostupnom na území, na ktoré sa vzťahuje ochranná známka, je určená spotrebiteľom, ktorí sa nachádzajú na uvedenom území, najmä s ohľadom na

skutočnosť, že ponuka na predaj uvádza zemepisné oblasti, do ktorých je predajca pripravený zaslať výrobok⁶.

29. Talianska vláda v podstate tvrdí, že vec, v ktorej bol vydaný rozsudok z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), sa líši od tejto veci, v ktorej žalobkyňa vo veci samej podala so zreteľom na údajnú ujmu žalobu o zdržanie sa protiprávneho konania, pričom požaduje, aby bola napadnutá ponuka stiahnutá z obchodu. Podľa tejto vlády v takomto prípade je s prihliadnutím na zásady stanovené Súdny dvorom, ktoré sa týkajú možnosti šírenia porušení spáchaných prostredníctvom internetu, povahy porušeného práva a prostriedkov ochrany tohto práva, ako aj so zreteľom na ciele predvídateľnosti a riadneho výkonu spravodlivosti odôvodňujúce skúmané uplatnenie alternatívnej súdnej právomoci, potrebné domnievať sa, že začať konanie môžu buď súdy členského štátu, v mieste ktorého bola napadnutá ponuka uverejnená prostredníctvom internetovej stránky nachádzajúcej sa v tomto štáte, alebo súdy členského štátu, v ktorom je predmetná ponuka v každom prípade dostupná a umožňuje zakúpenie výrobku.

30. Podľa luxemburskej vlády vzhľadom na to, že konanie vo veci samej sa týka schváleného distribútora, ktorý sa domáha ujmy spôsobenej porušením zákazu predaja mimo selektívnej distribučnej siete, do ktorej patrí, údajná ujma spočíva v poklese jeho podielov na trhu, takže na účely identifikácie miestne príslušného súdu je potrebné zohľadniť relevantný trh tohto schváleného distribútora. Kritérium založené na možnosti získania výrobku v obvode súdu, ktorý začal konanie, je teda čiastočne relevantné.

31. Táto vláda pripomína, že na rozdiel od rozsudkov, ktoré Súdny dvor vydal vo veciach ochrany práv na ochranu osobnosti (rozsudok z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i., C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), práv z ochranných známk (rozsudok z 19. apríla 2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220) alebo autorských práv (rozsudok z 3. októbra 2013, Pinckney, C-170/12, EU:C:2013:635), údajné porušenie v konaní vo veci samej spočíva v „ďalšom predaji“ určitých výrobkov mimo selektívnej distribučnej siete. K porušeniu tak nedochádza samotným uverejnením obsahu na internete, keďže predpokladá vykonanie určitých ďalších úkonov, ktoré môžu viesť k vzniku ujmy.

32. Komisia navrhuje odpovedať tak, že článok 5 bod 3 nariadenia č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného porušenia zákazu predaja mimo výhradnej distribučnej siete spáchaného prostredníctvom internetovej ponuky výrobkov, na ktoré sa vzťahuje výhradné právo, na stránkach prevádzkovaných v rôznych členských štátoch, treba za miesto vzniku ujmy považovať miesto, v ktorom držiteľ práva na výhradnú distribúciu utrpel pokles svojho predaja, miesto zhodujúce sa s územím, pre ktoré disponuje takýmto právom.

B – Analýza

33. V prvom rade treba uviesť – čo je samo osebe zaujímavé – že predpisy neobsahujú nijaké konkrétne ustanovenie týkajúce sa počítačovej kriminality, a to ani nariadenie č. 1215/2012, ani nariadenia (ES) č. 593/2008⁷ alebo Rím II (a to nezabúdajme, že internet má už okolo 25 rokov). Toto mlčanie má dve možné vysvetlenia: buď sa európsky normotvorca domnieval, že tieto trestné činy nie sú natoľko špecifické, aby bolo potrebné zaoberať sa nimi v osobitných ustanoveniach, alebo sa táto otázka javila ako príliš delikátna a zdalo sa byť vhodnejšie počkať na judikatúru Súdneho dvora⁸ [uviediem najmä rozsudky z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220), z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), alebo z 22. januára 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28)].

6 — Rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474, body 64 a 65).

7 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (Ú. v. EÚ L 177, 2008, s. 6).

8 — Pozri GAUDEMET TALLON, H.: c. d., s. 286.

1. Zásady na úvod odpovede na prejudiciálnu otázku

34. Je potrebné najprv pripomenúť, že ustanovenia nariadenia č. 44/2001 sa musia vykladať autonómne s prihliadnutím na jeho štruktúru a ciele⁹.

35. Treba zdôrazniť, že „v kapitole II oddiele 2 nariadenia č. 44/2001 je upravený určitý počet prípadov osobitnej právomoci, medzi ktorými sa nachádza založenie právomoci podľa článku 5 bodu 3 tohto nariadenia, pričom ide iba o výnimku zo základnej zásady uvedenej v článku 2 ods. 1 nariadenia, ktorá priznáva právomoc súdnym orgánom členského štátu, v ktorom má žalovaný bydlisko“¹⁰.

36. Pokiaľ ide o právomoc miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť k skutočnosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, ide o pravidlo osobitnej právomoci, ktoré treba vykladať striktné a ktoré neumožňuje výklad nad rámec prípadov výslovne uvedených v nariadení č. 44/2001¹¹.

37. Práve pri rešpektovaní týchto vymedzení je potrebné vykladať výraz „miesto, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody“, uvedený v článku 5 bode 3 nariadenia č. 44/2001, ktorý „sa týka tak miesta, kde vznikla škoda, ako aj miesta, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá viedla k tejto škode, takže žalovaného možno žalovať podľa výberu žalobcu pred súdom jedného alebo druhého z týchto dvoch miest“¹².

38. V tejto súvislosti podľa ustálenej judikatúry platí, že pravidlo právomoci uvedené v článku 5 bode 3 nariadenia č. 44/2001 je založené na existencii osobitne úzkej väzby medzi sporom a súdom miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť k skutočnosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, čo odôvodňuje priznanie právomoci tomuto súdu z dôvodov riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnej organizácie konania¹³.

39. Vzhľadom na to, že určenie jedného z faktorov väzby uznaných judikatúrou pripomenutou v predchádzajúcich bodoch musí umožniť zistiť právomoc súdu, ktorý je objektívne najviac spôsobilý na to, aby posúdil, či sú skutočnosti zakladajúce zodpovednosť žalovaného splnené, konanie môže začať len súd, v obvode ktorého sa nachádza tento relevantný faktor väzby¹⁴.

40. V prejednávanej veci vzniká otázka, či má vnútroštátny súd právomoc len na základe miesta vzniku údajnej škody. Ako uviedla Komisia, zo spisu pred Súdnym dvorom vyplýva, že prejudiciálna otázka sa týka miesta, kde vznikla škoda, a nie miesta, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá viedla k tejto škode. Domnievam sa (rovnako ako francúzska vláda), že príčinnou udalosťou, ktorá viedla k porušeniu zákazu ďalšieho predaja mimo selektívnej distribučnej siete, môže byť správanie prevádzkovateľa každej zo stránok. Z toho vyplýva, že takúto skutočnosť, ktorá viedla k vzniku škody, možno nájsť na rôznych miestach podľa sídla alebo sídel týchto prevádzkovateľov. V prejednávanej veci teda príčinná udalosť neumožňuje založiť právomoc súdu, ktorý začal konanie.

41. Podľa judikatúry ide o miesto, kde skutočnosť, ktorá môže viesť k mimozmluvnej zodpovednosti, spôsobila škodu¹⁵.

9 — Rozsudok zo 16. mája 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 22 a citovaná judikatúra).

10 — Rozsudok zo 16. mája 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 23).

11 — Rozsudok zo 16. mája 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 24).

12 — Rozsudok zo 16. mája 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 25). Pozri tiež rozsudok zo 7. marca 1995, Shevill a i. (C-68/93, EU:C:1995:61, body 30 a 33).

13 — Rozsudok zo 16. mája 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 26).

14 — Pozri rozsudok z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 28).

15 — Rozsudok z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 21).

42. Súdny dvor už vyložil článok 5 bod 3 nariadenia č. 44/2001 v prípadoch údajných škôd spôsobených uverejnením obsahu na internetovej stránke, pričom takéto škody môžu vzniknúť na mnohých miestach¹⁶.

43. Pokiaľ ide konkrétne o údajné porušenia práv duševného vlastníctva, Súdny dvor vo viacerých rozsudkoch¹⁷ uviedol, že súdna právomoc je predurčená územím, na ktorom je dotknuté právo chránené. Súdny členský štát poskytujúceho ochranu dokáže totiž najlepšie rozhodnúť o údajnom porušení chráneného práva.

44. Vo veci Wintersteiger (rozsudok z 19. apríla 2012, C-523/10, EU:C:2012:220), ktorá sa týkala údajného porušenia práv k národnej ochrannej známke, sa Súdny dvor domnieval, že tak sledovaný cieľ predvídateľnosti pravidiel, ako aj riadnej správy vecí verejných svedčia vzhľadom na kritérium miesta vzniku škody v prospech priznania právomoci súdom členského štátu, v ktorom je dotknuté právo chránené, keďže tieto súdy dokážu najlepšie posúdiť, či boli skutočne porušené uvedené práva, a na základe článku 8 nariadenia Rím II môžu uplatniť svoje vnútroštátne právo.

45. Súdny dvor totiž rozhodol, že „článok 5 bod 3 nariadenia č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že spor týkajúci sa porušenia práv k ochrannej známke zapísanej v členskom štáte, ktorý vznikol v dôsledku toho, že inzerent použil kľúčové slovo, ktoré je zhodné s touto ochrannou známkou, na stránke internetového vyhľadávacieho nástroja pôsobiaceho na doméne prvej úrovne iného členského štátu, môže byť predložený súdom členského štátu, v ktorom bola zapísaná ochranná známka, alebo súdom členského štátu, v ktorom je usadený inzerent“¹⁸.

46. V rozsudku z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), Súdny dvor uviedol, že pokiaľ ide o údajné porušenie majetkového autorského práva, právomoc konať vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti vznikne, pokiaľ ide o súd, ktorý začal konanie, ak členský štát, na území ktorého sa nachádza tento súd, chráni majetkové práva, na ktoré sa odvoláva žalobca, a ak hrozí, že vznikne údajná škoda v obvode súdu, ktorý začal konanie. Aj tieto súdy môžu podľa článku 8 nariadenia Rím II uplatniť svoje vnútroštátne právo. V rozsudku z 3. apríla 2014, Hi Hotel HCF (C-387/12, EU:C:2014:215), Súdny dvor prebral túto judikatúru Pinckney na údajné porušenie práva mimo internetu.

47. Predovšetkým v bodoch 41 a 42 rozsudku z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), Súdny dvor rozhodol, že „v štádiu skúmania právomoci súdu, ktorý má rozhodnúť o náhrade škody, *nemôže* identifikácia miesta vzniku škody v zmysle článku 5 bodu 3 nariadenia [č. 44/2001] *závisieť od kritérií, ktoré sa vzťahujú na uvedené skúmanie vo veci samej a nenachádzajú sa v tomto ustanovení*. Toto ustanovenie totiž stanovuje ako jedinú podmienku len to, že vznikla alebo hrozí, že vznikne, škoda... Takto *na rozdiel od článku 15 ods. 1 písm. c) [tohto] nariadenia*, ktorý bol predmetom výkladu v [rozsudku zo 7. decembra 2010, Pammer a Hotel Alpenhof (C-585/08 a C-144/09, EU:C:2010:740)], článok 5 bod 3 uvedeného nariadenia *rozhodne nevyžaduje, aby predmetná činnosť ‚smerovala‘ do členského štátu, v ktorom bola podaná žaloba*“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

48. Súdny dvor totiž pri určení „miesta, kde skutočnosť, ktorá môže zakladať mimozmluvnú zodpovednosť, viedla k vzniku škody“, nikdy nepovažoval za podstatnú okolnosť, aby činnosť, ktorá viedla k vzniku škody, špecificky smerovala do predmetného miesta¹⁹.

16 — Pozri rozsudky z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), ako aj z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220).

17 — Rozsudky z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220), z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), a z 22. januára 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28).

18 — Rozsudok z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 39).

19 — Súdny dvor nevyžadoval túto okolnosť v žiadnom z týchto rozsudkov: rozsudky z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685, bod 52), z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 29), z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 42), a z 22. januára 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28, bod 32).

49. Napokon z rozsudku z 22. januára 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28, bod 38), vyplýva, že v prípade údajného porušenia autorských práv a s nimi súvisiacich práv zaručených členským štátom, v ktorom sa nachádza súd, ktorý vec prejednáva, má tento súd právomoc na základe miesta vzniku škody rozhodovať o žalobe o zodpovednosti za porušenie týchto práv elektronickým zverejnením chránených fotografií na internetovej stránke prístupnej v obvode tohto súdu. Tento súd má právomoc rozhodovať iba o škode spôsobenej na území členského štátu, na území ktorého sa nachádza. Podľa článku 8 nariadenia Rím II tento súd môže uplatniť svoje vnútroštátne právo.

50. Hoci je pravda, že rozsudok z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), sa týka žaloby o náhradu škody spôsobenej porušením majetkových autorských práv na internete, jeho bod 42 citovaný v bode 47 týchto návrhov obsahuje vyhlásenie so všeobecnou pôsobnosťou.

51. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že formuláciu „miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok [na náhradu škody]“ nemožno vykladať rozširujúcim spôsobom, a to tak, že zahrňuje každé miesto, kde môžu byť pocitované škodlivé následky tejto skutočnosti spôsobiacej škodu, ktorá skutočne vznikla na inom mieste²⁰.

52. V nadväznosti na túto judikatúru Súdny dvor tiež spresnil, že uvedená formulácia sa nevzťahuje na bydlisko žalobcu, kde sa nachádza miesto, kde je sústredený jeho majetok, a to len z jediného dôvodu, že znáša finančnú škodu vyplývajúcu zo straty častí jeho majetku, ktorá nastala a bola znášaná v ďalšom členskom štáte²¹.

53. Súdny dvor v rozsudku z 28. januára 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37, bod 49), pripomenul, že „samotná skutočnosť, že finančné následky majú vplyv na žalobcu teda neodôvodňuje priznanie právomoci súdu podľa miesta jeho bydliska, pokiaľ – ako to bolo vo veci, v ktorej bol vydaný [rozsudok z 10. júna 2004, Kronhofer (C-168/02, EU:C:2004:364)] –, tak miesto, kde došlo k príčinnej udalosti, ako aj miesto, kde vznikla škoda, sa nachádzajú na území iného členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok [z 10. júna 2004, Kronhofer, C-168/02], EU:C:2004:364, bod 20)“.

54. Súdny dvor však v bode 50 rozsudku z 28. januára 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), spresnil, že „takéto pridelenie právomoci je naopak odôvodnené, pokiaľ je bydlisko žalobcu skutočne miestom, kde došlo k príčinnej udalosti alebo miestom, kde vznikla škoda“.

55. Súdny dvor ďalej vo svojom odôvodnení v bode 55 uvedeného rozsudku uznal právomoc súdov v mieste bydliska žalobcu na základe miesta, kde vznikla škoda, pokiaľ k uvedenej škode dôjde priamo na bankovom účte tohto žalobcu v banke so sídlom v obvode týchto súdov.

56. Vo veciach, v ktorých ide o porušenie práv duševného vlastníctva alebo porušenie práva hospodárskej súťaže prostredníctvom internetu, je miestom vzniku škody v zásade každé miesto, kde je internetová stránka dostupná. Z dôvodu všadeprítomnosti internetu²² teda existuje viacero miest vzniku škody.

20 — Rozsudok zo 16. júna 2016, Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, bod 34 a citovaná judikatúra).

21 — Rozsudok zo 16. júna 2016, Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, bod 35 a citovaná judikatúra).

22 — V Spojených štátoch amerických je judikatúra týkajúca sa súdnej právomoci vo veciach porušenia práva (a ohovárania) prostredníctvom všadeprítomného média, akým je napr. internet, ovplyvnená najmä rozsudkom Zippo Manufacturing c. Zippo Dot Com 952 F Supp 1119 (WD Penn 1997). Pozri Dunham, C.R.: Elon University School of Law Legal Research Paper No. 2008-01 (http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1273709).

57. S cieľom zabrániť svetovej súdnej právomoci, a to aj pri „*Minimum Contacts*“²³, sa totiž judikatúra a právna náuka už dávno pokúšali o vytvorenie kritérií (vy)medzenia možných miest vzniku škody v prípade takýchto trestných činov spáchaných prostredníctvom internetu. Na účely založenia súdnej právomoci v mieste vzniku škody tak porušenie práva hospodárskej súťaže musí mať určité účinky²⁴. Škodu totiž možno vylúčiť, ak je zjavné, že hospodárska súťaž uvádzaná sťažovateľom nemohla mať nijaký hospodársky dôsledok na dotknutý(-é) trh(-y). Z toho napríklad vyplýva, že reklama na internete propagujúca služby dodávateľa známeho len na miestnej úrovni zjavne nemôže spôsobiť škodu ďalej ako na tomto miestnom trhu.²⁵

58. Môžeme totiž vytvoriť paralelu s údajnými porušeniami autorských práv: „vo veciach porušení bude vo všeobecnosti priamym škodlivým účinkom finančná strata, ktorú utrpí držiteľ práva v mieste(ach), kde sa tovar porušujúci autorské práva predáva, alebo kde je uverejnená reklama na tento tovar, alebo kde sa tento tovar používa. Vo svojej príručke k tejto téme profesori Fawcett a Torremans v tejto súvislosti uviedli, že, *v mnohých veciach úkon, ktorý predstavuje porušenie, spôsobí žalobcovi priamu hospodársku stratu... Obvykle nie je zložité identifikovať predmetnú stratu. Ak napríklad žalovaný predáva falšovaný tovar, vyvolá to pokles predaja [u žalobcu]. Škoda teda vznikne v mieste, kde došlo k poklesu predaja. Tým miestom bude miesto predaja falšovaného výrobku. '... Je potrebné uviesť, že táto analýza je v úplnom súlade s judikatúrou Súdneho dvora a je možné rozšíriť ju aj na iné druhy konaní vo veci porušení.* Pokiaľ ide o autorské práva, k finančnej strate obvykle dochádza v mieste, kde sa kópie falšovaného výrobku predávajú alebo distribuujú verejnosti; v prípade ochranných známkov je to miesto, kde sa označenie používa na podporu predaja alebo ponuky výrobkov“²⁶.

2. Uplatnenie na predmetný prípad

a) Ktoré je miesto vzniku škody?

59. Z judikatúry Súdneho dvora jednoznačne vyplýva, že v prípade porušenia prostredníctvom internetu „miest[o], kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá... nárok [z mimozmluvnej zodpovednosti]“ v zmysle článku 5 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 „sa môže meniť v závislosti od povahy údajne porušeného práva“²⁷.

23 — Toto kritérium uviedol už generálny advokát Léger vo svojich návrhoch vo veci Shevill a i. (C-68/93, EU:C:1995:1, body 44 a 45, ako aj poznámka 28), kde sa uvádza, že: „možno sa domnievať, že škoda tak špecifická, akou je poškodenie dobrej povesti alebo ujma na cti osoby, je neoddeliteľná od tejto osoby a k jej vzniku muselo nutne dôjsť v mieste jej bydliska... Som presvedčený, že v týchto veciach sa miesto škody zhoduje s územím, na ktorom došlo k zverejneniu. Škoda je oddeliteľná od bydliska obete, ktorá ... nutne nesúvisí so škodou... K tejto otázke pozri analýzu Najvyššieho súdu USA vo veci Keeton c. Hustler Magazine Inc., 465 US 770, 79 L Ed 2d 790, 104 S Ct 1473, a najmä bod (10): There is no justification for restricting libel actions to the plaintiff's home forum. The victim of a libel, like the victim of any other tort, may choose to bring suit in any forum with which the defendant has certain *minimum contacts*... such that the maintenance of the suit does not offend traditional notions of fair play and substantial justice“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

24 — Pozri Oberlandesgericht Bremen (Najvyšší krajský súd Brémy, Nemecko) CR 2000, 771, Cour d'appel d'Orléans (Francúzsko) Rev crit 93 (2004), 139, Landesgericht Köln (Krajský súd Kolín, Nemecko) GRUR-RR 2006, 195. Pozri MANKOWSKI, P.: *Internet-Auktionen und elektronische Marktplätze*. In: Spindler/Wiebe (vydavatelia). 2005, kapitola 12, bod 66.

25 — POZRI RAUSCHER, T., MANKOWSKI, P.: Artikel 5 Brüssel I-VO. In: *Europäisches Zivilprozessrecht*, Sellier, 2. vydanie, 2006, odsek 86d, s. 206.

26 — (Preložil a kurzívou zvýraznil generálny advokát) „in infringement matters, the direct harmful event will usually be the financial loss which is suffered by the holder of the right at the place where the infringing material is marketed, advertised or used. In the reference book in the matter, Professors Fawcett and Torremans have pointedly noted in that respect that, *in many cases an act of infringement will cause direct economic loss to the plaintiff [...]. It is not usually hard to identify what the loss is. If, for instance, the defendant sells an infringing product this will result in a loss of sales. Damage is, therefore, sustained in the place in which the sales are lost.* This will be the place in which the infringing product is sold'.... It is submitted that this analysis is in total agreement with the case law of the [Court], and that could be extended to other kinds of infringement actions. Thus, with respect to copyrights, the financial loss is usually sustained where copies of the infringing material are sold or issued to the public; in trade marks, where the sign is used in support of the marketing or offering of products“. Pozri Nuyts, A.: *International Litigation in Intellectual Property and Information Technology* (European Commission Research Project on Judicial Cooperation in Matters of Intellectual Property and Information Technology). Wolters Kluwer, 2008, s. 123. Pozri tiež PAZDAN, M., SZPUNAR, M.: *Cross-Border Litigation of Unfair Competition over the Internet*. In NUYTS A.: c. d., s. 131.

27 — Rozsudok z 3. októbra 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 32 a citovaná judikatúra).

60. Domnievam sa (rovnako ako Komisia), že v tejto veci je na účely určenia miesta, kde došlo ku skutočnosti zakladajúcej nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, potrebné v prvom rade položiť si otázku, akej povahy je škoda, ktorú mohol predaj sporných výrobkov mimo selektívnej distribučnej siete spôsobiť spoločnosti Concurrence. Na tento účel treba pripomenúť, že v rámci zmlúv o výhradnej distribúcii dodávateľ priznáva distribútorovi výhradné právo distribuovať jeho výrobky na danom území a zaväzuje sa, že nebude distribuovať dotknuté výrobky mimo predajnej siete distribútora. Distribútor sa zas zaväzuje, že bude rozvíjať a podporovať predaj výrobkov dodávateľa na dotknutom území. Ak dôjde prostredníctvom internetu k porušeniu výhradných práv priznaných zmluvou, ako v prejednávanej veci, distribútor sa môže dovolávať škody, ktorú predstavuje zníženie objemu predaja vyplývajúce z predaja uskutočneného na základe porušenia jeho výhradného práva a z toho vyplývajúca strata zisku. Vzhľadom na obmedzenú územnú pôsobnosť výhradného práva na distribúciu však miesto, kde dochádza k predmetnému poklesu predaja a strate zisku, musí byť zhodné s územím členského štátu, na ktoré sa vzťahuje exkluzívna udelená distribútorovi.

61. Zo spisu zdá sa vyplývať, že keďže v prejednávanej veci je výhradné právo distribútora obmedzené na územie Francúzska, k poklesu predaja a strate zisku môže dôjsť práve vo Francúzsku. Z toho vyplýva, že miestom, kde došlo ku skutočnosti zakladajúcej nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, je Francúzsko, a súdom, ktorý má právomoc podľa článku 5 bodu 3 nariadenia č. 44/2001, je francúzsky súd.

62. Keďže stránky Amazon.de, Amazon.co.uk, Amazon.es a Amazon.it sú v zásade dostupné vo Francúzsku, údajnú ujmu spoločnosti Concurrence predstavuje strata podielov na trhu v rámci jej činnosti predaja výrobkov radu ELITE v jej obchode nachádzajúcom sa v Paríži a zároveň na jej internetovej stránke, ktorej prevádzku zabezpečuje od začiatku svojho pôsobenia v Paríži. Z toho vyplýva, že k vzniku jej škody nemôže dôjsť inde ako vo Francúzsku. Z tohto dôvodu musí mať francúzsky súd právomoc aj pokiaľ ide o internetové stránky Amazon v zahraničí, ktoré sú dotknuté v prejednávanej veci²⁸.

63. Miesto vzniku škody musí označovať *forum delicti*, ktoré preukazuje „osobitne úzku väzbu“ a „odôvodňuje priznanie právomoci tomuto súdu [t. j. súdu mimo miesta bydliska žalovaného] z dôvodov riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnej organizácie konania“²⁹.

64. Pripomínam, že „osoby, ktoré určitou metódou sprístupňujú informácie, tak robia s plným vedomím možného dosahu týchto informácií. Najmä osoby, ktoré uverejňujú informácie na [internet], tak robia s vedomím, že nimi sprístupnené informácie sú prístupné všetkým bez akéhokoľvek geografického obmedzenia“³⁰.

65. Z tohto dôvodu je v prejednávanej veci francúzsky súd najspôsobilejší rozhodnúť o otázke straty trhových podielov spoločnosti Concurrence v rámci jej činnosti predaja výrobkov radu ELITE v jej obchode nachádzajúcom sa v Paríži a zároveň na jej internetovej stránke, ktorej prevádzku zabezpečuje od začiatku svojho pôsobenia v Paríži.

28 — Čo potvrdil aj generálny advokát Mollard vo svojom stanovisku pred Cour de cassation v konaní vo veci samej, č. H1416737, napadnuté rozhodnutie: cour d'appel de Paris zo 6. februára 2014, pojednávanie 22. septembra 2015 – FR (č. 14).

29 — Pozri najmä rozsudok z 27. októbra 1998, Réunion européenne a i. (C-51/97, EU:C:1998:509, bod 27).

30 — (Preložil generálny advokát) „Those who make information accessible by a particular method do so knowing of the reach that their information may have. In particular, those who post information on the [Internet] do so knowing that the information they make available is available to all and sundry without any geographic restriction“. Pozri *Dow Jones and Company Inc c. Gutnick* [2002] High Court of Australia 56; 210 CLR 575; 194 ALR 433; 77 ALJR 255 (10. december 2002), 39 (Gleeson CJ, McHugh, Gummow a Hayne JJ).

66. Okrem toho treba mať na zreteli, že určenie miesta, kde došlo ku skutočnosti zakladajúcej nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, musí zodpovedať cieľu predvídateľnosti súdnej právomoci ako ďalšej základnej zásade nariadenia č. 44/2001 (vyjadrenej v jeho odôvodnení 11). Podobne ako v prípade rozhodnutia Súdneho dvora v rozsudku z 19. apríla 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220), aj v prejednávanej veci cieľ predvídateľnosti svedčí vzhľadom na kritérium miesta vzniku škody v prospech priznania právomoci súdom členského štátu, v ktorom je dotknuté právo chránené (*in casu* výhradné právo distribútora).

67. Napokon Amazon Services Europe tvrdí, že teóriu dostupnosti nemožno prijať, keďže podporuje účelový výber súdu („*forum shopping*“), ktorý s ohľadom na osobitosť vnútroštátnych práv vyvoláva riziko účelového výberu práva („*law shopping*“). Stačí jednak konštatovať, že Súdny dvor sa s týmto tvrdením, ktoré uviedol generálny advokát Jääskinen vo svojich návrhoch vo veci Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:400, bod 68), nestotožnil vo svojom rozsudku vydanom v uvedenej veci, a jednak sa domnievam, že táto obava je prehnaná, najmä preto, že vnútroštátny súd môže priznať náhradu škody len za škody spôsobené na území členského štátu, na území ktorého sa nachádza³¹.

b) Je skutočnosť, že v prejednávanej veci nejde o právo duševného vlastníctva, relevantná?

68. Domnievam sa, že riešenie navrhnuté v týchto návrhoch je odôvodnené jednak preto, že je v súlade s cieľmi článku 5 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 (najmä s cieľom priznať právomoc súdu, ktorý je najspôsobilejší rozhodnúť o tvrdení), a jednak je odôvodnené, aj keď v prejednávanej veci nejde o právo duševného vlastníctva.

69. Okrem toho sa domnievam, že v kontexte tejto veci je výhradné právo distribúcie na určitom území právom, ktoré možno prirovnať k právam duševného vlastníctva.

70. Je opodstatnené použiť obdobné odôvodnenie ako v rozsudku z 5. júna 2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318), a to vzhľadom na skutočnosť, že ani územná pôsobnosť priznanej ochrany za okolností dotknutých vo veci Coty Germany nesúvisela s rozsahom chráneného práva duševného vlastníctva, keďže v danom prípade išlo o ochrannú známku Spoločenstva.

71. Rozsudok z 5. júna 2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318), ktorý sa netýkal konkrétne internetu, spresnil, že v prípade údajnej protiprávnej porovnávacej reklamy alebo nekalého napodobňovania označenia chráneného ochrannou známkou Spoločenstva zakázaného zákonom proti nekalej hospodárskej súťaži členského štátu, v ktorom má sídlo súd rozhodujúci o žalobe, článok 5 bod 3 nariadenia č. 44/2001 umožňuje založiť súdnu právomoc na účely rozhodovania o žalobe o zodpovednosť založenej na vnútroštátnom práve, podanej proti jednej z osôb považovaných za zodpovedné s bydliskom v inom členskom štáte, ktorá sa v ňom dopustila údajného porušenia. Okrem toho tento súd uplatňuje svoje vnútroštátne právo buď na základe článku 6 ods. 1 nariadenia Rím II, alebo na základe článku 6 ods. 2 a článku 4 tohto nariadenia.

c) Je pôvod „zahraničných“ internetových stránok (t. j. stránok iných ako Amazon.fr) relevantný?

72. Domnievam sa, že pôvod stránok, na ktorých boli dotknuté výrobky ponúkané, nie je relevantný na účely určenia súdnej právomoci.

31 — Pozri bod 49 týchto návrhov. Pozri ROSATI, E.: Brussels I Regulation and online copyright infringement: ‘intention to target’ approach rejected. In: *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2014, zv. 9, č. 1, s. 19.

73. Ako totiž uviedla Komisia, súdnu právomoc treba určiť na základe trhu, na ktorom sa predávajú výrobky, na ktoré sa vzťahuje právo výhradnej distribúcie, a na ktorom teda vznikla škoda. Ako som už uviedol, v prejednávanej veci je výhradné právo distribútora zdá sa obmedzené na územie Francúzska, a teda k poklesu jeho predaja a v dôsledku toho k strate zisku došlo práve vo Francúzsku. Skutočnosť, či tento pokles a táto strata boli spôsobené stránkami so sídlom vo Francúzsku alebo v zahraničí, je relevantná iba na účely určenia rozsahu opatrenia navrhovaného distribútorom, t. j. identifikácie internetových stránok, na ktoré sa môže toto opatrenie vzťahovať.

74. Inými slovami učenie súdnej právomoci je jedna vec a rozsah opatrenia, ktoré možno vydať proti odporkyňa v konaní vo veci samej, t. j. identifikácia internetových stránok, na ktorých už odporkyňa nebude môcť uverejňovať ponuky na predaj sporných výrobkov, je druhá vec. Samozrejme, ak navrhovateľka v konaní vo veci samej dokáže preukázať *prima facie*, že pokles predaja a strata zisku, ktoré utrpela vo Francúzsku, boli spôsobené nielen činnosťou stránky Amazon.fr, ale aj činnosťou zahraničných stránok Amazon, musí mať tiež možnosť dosiahnuť pred francúzskym súdom nariadenie opatrenia týkajúceho sa týchto internetových stránok. Táto otázka však spadá do merita konania vo veci samej a netýka sa určenia súdnej právomoci. Ako bolo uvedené vyššie, možno predpokladať, že územná pôsobnosť práva výhradnej distribúcie spoločnosti Concurrency je obmedzená na francúzsky trh³². Francúzsky súd musí teda preukázať, v akom rozsahu mohla byť ponuka výrobkov, na ktoré sa toto právo vzťahuje, na zahraničných stránkach v rozpore s právami spoločnosti Concurrency na francúzskom trhu.

75. Vzhľadom na to treba uviesť, že otázka, či je v kontexte, akým je kontext konania vo veci samej, skutočne porušené právo výhradnej distribúcie, je vecnou otázkou, o ktorej Súdny dvor v prejednávanej veci nerozhoduje. Určenie miesta, kde došlo ku skutočnosti zakladajúcej nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, nemôže totiž závisieť od skutočností, ktoré treba preskúmať v neskoršej fáze, akou je analýza merita veci.

V – Návrh

76. Z týchto dôvodov navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú mu položil Cour de cassation (Francúzsko), takto:

Článok 5 bod 3 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného porušenia zákazu predaja mimo výhradnej distribučnej siete spáchaného prostredníctvom internetovej ponuky výrobkov, na ktoré sa vzťahuje výhradné právo, na stránkach prevádzkovaných v rôznych členských štátoch, treba za miesto vzniku ujmy považovať miesto, v ktorom držiteľ práva na výhradnú distribúciu utrpel pokles svojho predaja, miesto zhodujúce sa s územím, na ktorom je jeho právo chránené. Pôvod stránok, na ktorých boli dotknuté výrobky ponúkané, nie je relevantný na účely určenia súdnej právomoci.

32 — Domnievam sa samozrejme (rovnako ako Komisia), že ak sa ukáže, že Concurrency disponuje právami výhradnej distribúcie pre územia mimo Francúzska, francúzsky súd ako súd v mieste vzniku škody [pozri rozsudok zo 7. marca 1995, Shevill a i. (C-68/93, EU:C:1995:61), prvé kritérium] nebude mať právomoc rozhodovať o prípadných škodách spôsobených na týchto iných územiach.